

Arrest

nr. 228 674 van 12 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 6 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: J, F.
geboortedatum: (...)1985
geboorteplaats: Benin City
nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van unierecht, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Zij licht dit eerste middel toe als volgt:

"1. In casu werd aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoekster bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. Verzoekster had dan ook verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Door de gemachtigde wordt aangehaald in de bestreden beslissing dat verzoekster "samenwoont met haar partner" en dat er "een huwelijksaangifte" heeft plaatsgevonden. Er worden evenwel geen concrete elementen vermeld over de relatie van verzoekster. Eveneens blijft haar voorgeschiedenis in België onbesproken.

Verzoekster verblijft sinds september 2001 in België. Aanvankelijk heeft zij geen verdere stappen gezet om haar verblijf te regulariseren, noch heeft zij een asielaanvraag ingediend.

Naar aanleiding van de regularisatiecampagne eind 2009 heeft verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend, dewelke ongegrond werd verklaard bij beslissing van 27 mei 2011.

Verzoekster heeft ook andere verblijfsaanvragen ingediend, onder meer een andere aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, tot het verkrijgen van een legaal verblijf. Helaas heeft zij thans geen verblijfsrecht.

Uit de stukken in het administratief dossier, gevoegd naar aanleiding van de verblijfsaanvragen van verzoekster, blijkt wel dat verzoekster reeds sinds 2001 in België aanwezig is. Verzoekster voegde eerder getuigschriften van haar arts voor verstrekte hulp (onder meer van 16 september 2003), het bewijs dat zij verschillende taallessen heeft gevolgd voor het aanleren van zowel de Franse als de Nederlandse taal, haar inschrijving als werkzoekende bij Actitis, attesten waaruit blijkt dat zij als vrijwilligster aan de slag is geweest bij het CAW te Gent en bij Vluchtelingenwerk Vlaanderen. Verzoekster heeft tevens deelgenomen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie, evenals het traject toekomstoriëntering van vzw ING Gent.

Daarentegen heeft verzoekster geen band meer met Nigeria. Dit wordt bewezen door haar zeer langdurige afwezigheid uit dit land (sinds 2001). Verzoekster werd in 2016 gerepatriëerd naar Nigeria, maar had daar niets of niemand. Zij is hierom opnieuw naar België gereisd. Ook dit bewijst dat verzoekster geen band heeft met haar land.

Verzoekster verbleef sinds haar terugkomst in België bij haar partner te [...]. Haar partner is op een tragische manier door een ongeval in de badkamer om het leven gekomen. Verzoekster heeft haar partner levenloos aangetroffen in de badkamer en heeft in paniek de hulpdiensten gebeld. Hierop werd het verblijfstatuut van verzoekster nagekeken en verkreeg zij een bijlage 13. Tegen deze beslissing is een beroep tot schorsing en nietigverklaring hangende bij uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster heeft ondertussen haar leven verder vorm gegeven. Zij heeft een duurzame relatie en is samenwonend. Verzoekster is momenteel samenwonend met haar huidige partner (de heer I. A.). Hij heeft de Ghanese nationaliteit en een duurzaam Belgisch verblijfsrecht. Er werd een huwelijksaangifte gedaan door beide partners.

Verzoekster had net meer toelichting kunnen geven over haar relatie. Door de huwelijksaangifte werden zij beide uitgenodigd voor een interview op 24 juni 2019. Daarbij werd een volledige toelichting gegeven over hun relatie.

Uit deze voorgeschiedenis blijkt dat verzoekster een bijzondere band heeft met België, gezien haar relatie en langdurig verblijf, waarmee de gemachtigde diende rekening te houden bij zowel de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot het toekennen van een termijn van maar zeven dagen om het grondgebied te verlaten.

4. Het blijkt echter niet dat verzoekster daadwerkelijk werd gehoord, dan wel de gelegenheid heeft gekregen om haar situatie toe te lichten (in de taal die zij beheerst).

Een zorgvuldig feitenonderzoek vereist bovendien dat met bovenvermelde feitelijke omstandigheden wordt rekening gehouden bij het zowel het nemen van de bestreden beslissing als bij het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn om het grondgebied te verlaten, hetgeen niet is gebeurd. De gemachtigde had hiertoe nochtans de gelegenheid indien verzoekster daadwerkelijk was gehoord.

Gelet op deze elementen, wijst verzoekster op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, evenals artikel 8 EVRM en artikel 7, 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

In haar eerste middel voert verzoekster onder meer de schending aan van het hoorrecht. Ze wijst erop dat haar een bevel is gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Verzoekster stelt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt, dat haar belangen ongunstig kan beïnvloeden. Ze wijst op het feit dat het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht betreft, dat door de overheidsinstanties van alle lidstaten moet worden erkend, ook al schrijft de nationale regelgeving dit niet expliciet voor. Verzoekster wijst erop dat het respect voor het hoorrecht moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. Verzoekster stelt dat het hoorrecht wordt geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name indien verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie wijst verzoekster erop dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van unierecht is.

Verzoekster vervolgt dat zij concrete elementen had kunnen aanvoeren, indien zij daadwerkelijk zou gehoord zijn, die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekster stelt dat in de beslissing summier wordt verwezen naar de samenwoning met haar partner en het feit dat een huwelijksaangifte is opgesteld, maar dat niet is ingegaan op de concrete relatie van verzoekster. Evenmin is de gemachtigde ingegaan op haar lange voorgeschiedenis in België. Verzoekster benadrukt dat zij al sedert 2001 in België verblijft, dat zij in 2009 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die werd ongegrond verklaard. Ze vervolgt dat ze nog verblijfsaanvragen heeft ingediend, eveneens op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze stelt stukken gevoegd te hebben naar aanleiding van haar eerdere verblijfsaanvragen, zoals getuigschriften van haar arts voor verstrekte hulp van 2003, het bewijs dat ze Franse en Nederlandse taallessen heeft gevolgd, een inschrijving als werkzoekende, attesten van vrijwilligerswerk bij CAW Gent en Vluchtelingenwerk Vlaanderen, bewijs van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en bewijs van deelname aan een traject toekomstoriëntering van de VZW ING Gent. Verder heeft verzoekster het nog over een eerdere partner waarmee ze samenwoonde maar die in 2017 om het leven is gekomen. Naar aanleiding van dit overlijden en het bellen van de hulpdiensten zou verzoekster een bijlage 13 gekregen hebben. Ondertussen is verzoekster opnieuw samenwonend met een persoon met een duurzaam verblijfsrecht in België. Verzoekster stelt dat ze een bijzondere band heeft met België onder meer gezien haar langdurig verblijf.

Verzoekster stelt dat niet blijkt dat ze daadwerkelijk is gehoord, of de gelegenheid heeft gekregen om haar situatie toe te lichten en dat niet met relevante feitelijkheden rekening is gehouden bij het opleggen van het bevel en bij het bepalen van de duur van de vrijwillige vertrektermijn. Bijgevolg acht verzoekster onder meer het hoorrecht geschonden, evenals artikel 8 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad stelt dat het theoretisch betoog aangaande het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht van verzoekster kan gevolgd worden. Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekster kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en

onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dan ook in casu van toepassing. De Raad meent dan ook dat het verweer van verweerder in de nota niet kan aangenomen worden, waar hij stelt dat de rechten van verdediging op administratiefrechtelijk vlak alleen toepasselijk zijn in tuchtzaken en niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Supra is uitvoerig uiteengezet waarom bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht van toepassing is. Het heeft geen zin dienaangaande naar oude rechtspraak van de Raad van State of van de Raad te verwijzen.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder in de nota worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad moet vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar enig gehoor. Het bijzonder summier administratief dossier bevat ook geen gehoorverslag, wel een interne nota van 6 juni 2019 waarin staat: "vragenlijst: relatie sinds [...]2018, wonen samen sinds [...], gn kinderen, in België sinds 2001" Het lijkt dan ook dat verzoekster toch een vragenlijst heeft moeten invullen, echter deze bevindt zich niet in het administratief dossier zodat de Raad niet de mogelijkheid wordt geboden na te gaan wanneer verzoekster dan wel gehoord werd en welke vragen zij heeft gekregen. Daarnaast stelt de Raad vast dat het oudste stuk dat zich in het administratief dossier bevindt, dateert van 7 mei 2019. Nochtans lijkt uit die interne nota te kunnen afgeleid worden dat niet is betwist dat verzoekster zich reeds sedert 2001 in België bevindt, dat is ongeveer 18 jaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Tegelijk stelt verweerder in de nota dat uit het administratief dossier zou blijken dat verzoekster recent heeft nagelaten gebruik te maken van de wettelijke geijkte procedures, "*dit nadat eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging reeds negatief werden afgesloten*". Ook verzoekster heeft het in haar betoog over eerdere aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad heeft echter een zeer summier administratief dossier ontvangen met geen enkel stuk dat ouder is dan 7

mei 2019 en waarin deze eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging, die zouden zijn afgesloten, zich niet bevinden. Deze informatie is nochtans belangrijk. Verweerder verwijst zelf naar een citaat uit een arrest van de Raad in de nota waarin de Raad in een andere zaak vaststelde dat de verzoekende partij niet dienstig kon voorhouden dat ze niet de kans had gehad om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar het land van herkomst, aangezien verzoekster die kans had gehad om die toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad volgt die lijn en acht het dan ook nodig inzage te krijgen in het volledig administratief dossier, teneinde te kunnen nagaan of deze redenering in casu ook opgaat.

Zoals supra aangehaald rust de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, in beginsel op de overheden van de lidstaten. In principe moest de gemachtigde dus verzoekster horen voor het nemen van het bestreden bevel. Het is echter niet duidelijk of dit in casu is gebeurd, minstens bevat het administratief dossier de "vragenlijst" niet waarvan zeer summier sprake is in een interne nota van 6 juni 2019. Daarnaast volgt de Raad de lijn dat indien het bestreden bevel mede volgt op een beslissing inzake een aanvraag die een verzoekende partij relatief recent had ingediend, deze verzoekende partij in principe in het kader van die aanvraag de mogelijkheid heeft gehad nuttig voor haar belangen op te komen, zodat verzoekster niet opnieuw diende gehoord te worden voor het nemen van het bevel. Dit strookt met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Meer bepaald uit het arrest Mukarubega blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 tem 70). Normaal heeft de verzoekende partij dan ook kennis van de motieven die vervat zijn in de beslissing volgend op die aanvraag waarin wordt rekening gehouden met de door haar aangehaalde elementen.

In casu heeft de gemachtigde echter de wettigheidscontrole door de Raad verhindert door maar een partieel administratief dossier voor te leggen en aldus geen inzage te geven in die eerdere verblijfsaanvragen waarvan nochtans sprake is in de nota van verweerder. De Raad volgt verweerder niet dat verzoekster geen enkel concreet element heeft aangehaald dat mogelijks had kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing, nu verzoekster wijst op een zeer langdurig verblijf in België van 18 jaar en talrijke elementen van integratie die betrekking hebben op haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dan ook dat in casu inzage in het volledig administratief dossier nodig is, teneinde te kunnen nagaan of die elementen van het door haar aangehaalde langdurige privéleven in België, waar in de bestreden beslissing geen rekening mee is gehouden, al dan niet reeds met stukken in een eerdere aanvraag werd aannemelijk gemaakt en of deze reeds in een andere beslissing volgend op een verblijfsaanvraag door de gemachtigde werden in overweging genomen. De Raad herhaalt dat verweerder in de nota zelf erkent dat er eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging zijn geweest, die werden afgewezen.

Gezien verweerder heeft nagelaten het volledige administratief dossier neer te leggen, is het voor de Raad in het licht van de aangevoerde schendingen, en dan in hoofdde van het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur, onmogelijk om een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing uit te oefenen. De Raad kan immers niet aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben nu deze feitelijke en juridische omstandigheden uit het volledig administratief dossier zouden moeten kunnen blijken. Daar verweerder de determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, is het voor de Raad onmogelijk de aangevoerde schendingen te verifiëren. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

3. Korte debatten

Het verzoekschrift geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 6 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES